

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

မမေ့နိုင်တဲ့...မိုးရာသီ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အနုနည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြမ်းနည်းပဲသုံးသုံး ငါ့ဘဝနိဂုံးချုပ်မှာ ဝသန်
နဲ့ ဇာတ်ပေါင်းခြင်းဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ မင်း
သာ ဝသန်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ။

တမ်းတ

အချစ်ကို တားဆီးလို့ ရကြေးဆိုရင် မင်းနန္ဒာကိုယ်တော်လေးဟာ င
မိုးရိပ်ပါးစပ်ထဲကို ရောက်စရာအကြောင်းမရှိ။ ရှင်မွေးနွန်းလည်း ရင်ကွဲ
နာမကျဘူး ဝသန်။ အချစ်ကို တားဆီးနိုင်အောင် နင် အရင်ကြိုးစားကြ
ည့်လိုက်ပေါ့။

ယုံကြည်ချက်

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ရဲ့ မေတ္တာမျှတမှုကို နင် ခုတုံးမလုပ်နဲ့ ယုံကြည်ချက်။
နင်သိပါတယ် ဧဿရဲ့ ဘဝ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းသွားတယ်ဆိုတာ။

ဝသန်မိုး

အခန်း (၁)

မေမေတဲ့ ။

သူများ တွေ့နှုတ်ဖျားက အဲဒီလိုခေါ်သံကြားရင် ရင်ထဲမှာ ဟာတာ
တာကြီးနဲ့။

ဝမ်းနည်းတာလား။

ကြေကွဲတာလား။

မနာလိုတာ၊

ဝန်တိုတာ၊

မကျေနပ်တာ။

ဒီအရာတွေထဲက တစ်ခုမကဖြစ်နေနိုင်တာတော့ သိနေသည် ။ ဘယ်
အရာဆိုတာကိုတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ပါဘူး။

သူများ တွေက ...

"မေမေ" လို့ အကျယ်ကြီးခေါ်လိုက်ချိန်မှာ ...

သူ

"မေမေ" လို့

အသံတိတ်ခေါ်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်လည်ရတဲ့ အဖြစ်ပါ။

မေမေရယ် ...

မေမေရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို လုံးသလား ပြားသ
လားတောင် မစူးစမ်းမိတဲ့ လူ့ဒုက္ခဆိုတာကို အရောင်ပျော့ပျော့လေးလို့
ထင်ခဲ့မိတယ်။

လောကကို ငြီးငွေ့လို့

အပြီးမေ့သွားတဲ့

မေမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ပြမှု၊ အသက်ရှူသံမျှင်းမျှင်းလေး၊ မကြည့်ရက် မမြင်ရက်ပေမယ့် ငိုလိုက်ဖို့ မျက်ရည်စက်တွေက ဘယ်အညာနွေမှာ ခမ်းခြောက်ပျောက်ဆုံးနေလဲ မသိဘူးနော်။

တမ်းတနေပေမယ့် လမ်းပြကြယ်တစ်ပွင့် ကြွေဆင်း ဆိတ်သုဉ်းသွားတဲ့ နေ့ကစပြီး သားရဲ့ ဘဝ၊ သားရဲ့ အနာဂတ်မှာ ဒုက္ခတွေ ပြာနောက် နောက်နဲ့ သောကသန်းခေါင်ကိုရောက်ခဲ့တယ် မေမေရယ်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် မေမေ့မေတ္တာတန်ခိုးနဲ့ စမ်းရေကို သားချိုးခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေ့မေတ္တာလက်နက်ကလည်း သားဘဝအတွက် အစွမ်းထက်ခဲ့တယ်လေ။

ခုတော့ ...

ဖေဖေ လက်နက်ချသွားပြီ မေမေ။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဖေဖေ သားကို မုန်းနေတယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ သားကိုချစ်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ မေမေ။

သိရဲ့ လား။

သိမ်ငယ်ညှိုးရော်နေတဲ့ သားဘဝကို တမလွန်ရဲ့ ကမ်းစပ်တစ်နေရာကနေ မေမေသာ မြင်နိုင်ခွင့်ရှိရင် ...

မေမေ ရင်ကွဲနာကျမှာ ပဲနော်။ နောက်ဆုံးတော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ အဖန်ဖန် အခါခါ ရိုက်နှက်တတ်တဲ့ လက်စွဲနှင်တံတစ်ချောင်း။ ဒီလိုပါပဲ မေမေရယ်။

"တမ်းတ"

"....."

"ဟဲ့ ... တမ်းတ"

"ဗျာ"

ကုန်းအော်လိုက်သော အသံစူးစူးနစ်နစ်ကြီးကြောင့် တွေးလက်စ အတွေးစတို့ က ကသောကမျောနှင့် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ခေါ်လျှင် ထူးသံအရင် လူရောက်အောင်လာရမည်ဟု ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းကြောင့် တမ်းတဆိုတဲ့ ကောင်လေး သုတ်ခနဲ ထပြေးသွားလေသည် ။

"ဒီလောက်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

"ကြား ... ကြားပါတယ်"

လူနံ့ရသည် နှင့် စားဖို့ ဝါးဖို့ မာန်ဖီကြိမ်းမောင်းနေသော ဘီလူးမကြီးလို ဒေါ်ကျင်ယုံတစ်ယောက် ခါးကြီးထောက်၍ ကြည့်နေပုံမှာ မသိသူ သူစိမ်းများ အဖို့ ဆိုလျှင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားနိုင်သည် လေ။

"ကြားရဲ့ သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမထူးတာလဲ"

"ဟို ... ဟို"

"ဟိုတွေ ဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့ ။ သန်ဘက်ခါ လယ်စိုက်မှာ ။ အဲဒါ ဒီနေ့ရော မနက်ဖြန်ရော ပျိုးနုတ်သွားခေါ်လို့ မရဘူး။ ဒီတော့ နင်ပဲ ပျိုးသွားနုတ်လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒါ တမ်းတရဲ့ ဘဝစာမျက်နှာ ဒုတိယအရွယ်ပါပဲ။

ဟင့်အင်းလို့ မငြင်းရဲ။ မသွားချင်ဘူးလို့ စောဒကတက်လို့ မရ။ ဖက်ဆစ်ရဲ့ ခေတ် စနစ်တုန်းကလို ငါခိုင်းတာလုပ်မှာ လား။ လုပ်ရင်စားရမယ်၊ မလုပ်ရင် ပါးချခံရမည်သာ။ သည် တော့လည်း ကိုယ့်အသား ဘယ်သူက အနာခံနိုင်ပါ့မလဲလေ။

"တမ်းတ"

"ဗျာ"

တမ်းတဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဒီတစ်အိမ်သားလုံးက တမ်းတမ်းတတ ခေါ်ကြသည်။ ချိုသာခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တမ်းတနားထဲမှာ အမြဲတမ်း ခါးသက်နေသည့် အသံတွေနှင့်သာ။

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"လယ်ထဲကိုပါ"

"မသွားနဲ့ ဦး"

"ဗျာ"

"ငါ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ကွာ။ အဲဒါ ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဆိုတော့ အလှူရှိတယ်။ ငါ့ကို နည်းနည်းသွားတောင်းပေးစမ်းကွာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နော်"

ပြောပြောဆိုဆို သုံးဆင့်စတီးချိုင့်တစ်လုံးကို ထိုးပေးလာသဖြင့် တမ်းတမျက်နှာ ညိုသွားလေ၏။ ကိုယ်က လူပျိုလေးဆိုတော့ ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲ။

"ကျွန် ... ကျွန်တော် မသွားရဲဘူး ကိုစိုး"

"ဘာကွ"

အမယ်လေး။

မိုးကြိုးပစ်တာကမှ တော်သေး။ တမ်းတကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ
တွန့်သွားလေ၏။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်"

"သိရင် မြန်မြန်သွား"

တမ်းတ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာ လဲ။ ဆန္ဒမပါသော်လည်း ခံရမှာ တော့
ကြောက်နေမိသည် လေ။ မသွားလျှင် အနည်းငယ် လက်သီးနှစ်ချက်
လောက်တော့ အထိုးခံရမှာ ရာနှုန်းပြည့်ပင်။ လယ်ထဲဆင်းရန် ဆောင်း
ထားသော မြက်ခမောက်ကိုနေရာမှာ ပြန်ချိတ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
ခြေထောက်ကို ဦးတည်ခဲ့ရတော့၏။

ဒီအိမ်မှာ

သူက တစ်မင်း

ငါကတစ်ဗိုလ်နှင့်

ငိုရမှာ ကို တမ်းတ ကြောက်နေပါပြီ။ ယောက်ျားမျက်ရည်မကျရလို့
မာန်တင်းထားပေမယ့် မျက်ဝန်းတံခါးပေါက်ကနေ မျက်ရည်တွေ ယိုစီး
မကျပေမယ့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မျက်ရည်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့တာကို ဘ
ယ်သူကများ စာနာတတ်ခဲ့သလဲ။

ဒါတွေအားလုံး

ဖေဖေ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ရခဲ့တဲ့ ဆုလဒ်တွေပါ ဖေဖေ။

ဟိုတုန်းက ...

တမ်းတအပေါ်မှာ ဖေဖေ မေတ္တာမိုးတွေ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းပေး ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေကို ဗီဒီယိုအခွေတစ်ချပ်သာဆိုရင် ရီမုတ်နဲ့ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်ချင်တာ။

မေမေ ဆုံးပါးသွားပြီး ရှစ်လသာကြာတယ်။ အခြေအနေတွေအား လုံး ပြောင်းပြန် ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။ ဒေါ်ကျင်ယုံကို ဖေဖေ လက်ထပ်လိုက် တယ်။ တစ်နေရာအစားထိုးခြင်းနဲ့ စေတနာကွက်ကြားမိုး ရွာသွားလိုက် တာ တမ်းတဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ တစ်နေ့တခြား ခြောက်သွေ့တဲ့ ဘ ဝကြီးကို ပိုင်မှန်းမသိ ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ရတယ်လေ။

ရင်မောရတယ် တမ်းတရယ်။

ဒီနာမည်ကို ထူးထူးခြားခြား မေမေ ဘာဖြစ်လို့ မှ ညှိခဲ့တာလဲ။ နှလုံး သားတွေ ဆစ်ခနဲ နာကျင်တိုင်း "မေမေ" လို့ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်ပြီး ငို စေချင်လို့ လား မေမေရယ်။

မေမေက ဖူးဖူးမှုတ်ထားတဲ့ သား။ သူများ ခြေဖဝါးအောက်မှာ နင်းပြားဖြစ်နေတာသာသိရင် မေမေ ငိုနေမလားဘဲ။

သား ကျေနပ်ပါတယ် မေမေ။

မေတ္တာတစ်နွယ်သင်လို့ ကွယ်ဝင်သွားတဲ့ နေရဲ့ အလင်းကို ကြိုးတစ် ချောင်းနဲ့ ချည်ဆွဲလို့ မရနိုင်လေတော့ ကြယ်စင်ရဲ့ အလင်းအောက်မှာ ရ သလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပြီး ဖေဖေမေတ္တာကို လွန်တစ်ကြိုးအဖြစ် နဲ့ သားရအောင် ဆွဲပျံ့မယ် မေမေ။

သားရဲ့ အင်အား

သားရဲ့ ခွန်အား

အားလုံးဟာ ဖေဖေအတွက် အစွမ်းထက်တဲ့ ဓားသွားတစ်လက် ဖြစ်
စေရမယ်။

ဒါ သားရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ မေမေ။

"တမ်းတ"

"ဟင်"

ရုတ်တရက် ပခုံးကို လာပုတ်လိုက်တာကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့

...

"ဖိုးအော်"

"စတီးချိုင့်ကြီးကိုလို ပါလား၊ ဘာလဲ ... မုန့်တောင်းမလို့ လား"

"ဟာ ... မင်းကလည်း တိုးတိုးပြောပါကွ"

စကားပြောရင် အော်ပြီး ပြောတတ်၍ ဖိုးအော်လို့ ခေါ်တဲ့ အတိုင်း ဖိုး
အော်အသံပြကြီးနှင့် ဆိုသဖြင့် တမ်းတ ရက်သလို ဘေးဘီကို ကြည့်လို
က်၏။ တော်ပါသေးရဲ့ ဘယ်သူမှ သူတို့ ကို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မနေလို့ ။

"ဘယ်သူမှ မကြားပါဘူးကွာ"

"ဖိုးအော်"

"ဟေကွာ"

"ငါ့ကို မုန့်နည်းနည်းလောက် တောင်းပေးပါလား"

"ဘာလဲ ... ဒေါ်ကျင်ယုံ တောင်းခိုင်းတာလား"

မေးပြီး ဖိုးအော် မသိမသာ သက်ပြင်းချမိ၏။ ဖိုးအော်၏ ဘဝသည်
လည်း လမိုက်ညဖြစ်နေပေမယ့် ကြယ်ပွင့်တွေရဲ့ ကူညီဖေးမမှုလေး

တော့ ရှိသေးသည်။ ။

တမ်းတ၏ ဘဝကသာ

လမင်းက မခင်တွယ်

ကြယ်စင်က အမုန်းနှင့်ငြိုး

အမှောင်တွေ အုပ်စိုး၍ သာ။

"မင်းမှာ လည်း ဒီဝဋ်ကြွေးက မလွတ်နိုင်ပါလား တမ်းတရယ်"

"မှန်းဆပြီး လမ်းပြကြယ်ကို မတွေ့မြင်နိုင်သေးသရွေ့တော့ဝဋ်ရှိသမျှပေါ့ ဖိုးအော်ရာ"

ဒီနေ့ ...

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ အထွဋ်အမြတ်ထားရာ
နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်သည့် ဝါဆိုလပြည့် အခါတော်နေ့ကြီးမှာ အားလုံး အ
လုပ်နား၍ ဥပုသ်စောင့်သူ စောင့်၊ အလှူမှာ ပိုင်းဝန်းသူတွေ ပိုင်းဝန်း
ကာ အများ သူငါတွေ ပျော်ရွှင်နေကြပေမယ့် တမ်းတ တစ်ယောက်က
တော့ ဘယ်သို့ဘယ်မှာ ပျော်ရွှင်ရှာမည်တဲ့ လဲလေ။

***

အခန်း (၂)

"ဖြောက်"

"ဖြောက် ... ဖြောက်"

တမ်းတ ခေါင်းကလေးမတ်၍ ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်တော့ ...

"ဖြောက် ... ဖြောက် ... ဖြောက် ... ဖြောက် ... ဖြောက်"

မုန့်သွားထည့်နေသော ဖိုးအော်က ပြန်မလာသေးပေ။ လည်ဆန့်၍ မျှော်ရင်း ကောင်းကင်သို့ တစ်ချက်ပြန်မော့ကြည့်တော့ စိတ်တွေက အသိုက်မဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လို လေလွင့်သွားလေသည်။ ။ ဝဠာရှစ်ခွင်တိုင်း အုံ့မှိုင်း၍ ငိုတော့မည်ဆင် မိုးရိပ်အသွင်က မျက်ရည်ကို လက်ဆင့်ကမ်းကာ မနေ့က တစ်နေ့လုံး အံ့ကြိတ်၍ မျိုသိပ်ထားသမျှ ဖွင့်ဟ၍ ပေါက်ကွဲတော့မည် ထင်၏။ ဖြောက်ဆိုသောအသံသည် သွပ်သံကြောင့် ကျယ်လောင်သွားပြီးနောက် ...

ခြေလှမ်းတွေစိတ်ကာ ဖြောက် ဖြောက် ဖြောက် ဖြောက် ဖြစ် လာလေ၏။

"တမ်းတရေ ... ချိုင့်အပြည့်ပဲဟေ့။ မင်းစားဖို့ ပါ ပိုထည့်လာတာ"

"မြန်မြန်လာပါ ဖိုးအော်ရာ ... မိုးရွာတော့မယ်၊ ငါ့မှာ ဆောင်းစရာ

မပါဘူးကွ"

"ဟေ့ကောင် ... စက် မဟုတ်ဘူး ။ လက်နဲ့ လုပ်နေရတာ ကြာတာ ပေါ့ ... ရော့ ရော့"

ဖိုးအော် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပေးသောချိုင့်ကို လျင်မြန်စွာ ယူ၍ တမ်းတ ဘုန်းကြီးကျောင်းလှေကားဆီသို့ အလျင်စလို ပြေးဆင်းခဲ့လေ သည် ။ လှေကားအဆုံးလေးတွင် ကား ...

"အင့်"

"အမယ်လေး"

"ဟာ"

"အို"

အာမေဍိတ်သံတွေက စုံလင်စွာ။

"ဝွမ်း ... ချလွမ်း"

တမ်းတလက်ထဲမှ စတီးချိုင့်က အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားသည် မှာ ဖရို ဖရဲကြီးလေ။ ပထမတော့ တမ်းတ ကြောင်နေမိသည် ။ နောက် သတိရ တော့ တကွဲတပြားဆီ ဖြစ်နေသော စတီးချိုင့် အံလေးများကို လိုက် ကောက်ပြီး ကစဉ့်ကလျားနှင့် မျက်နှာငယ်သွားသော မုန့်ဟင်းခါးလေး တွေကို နှမြောတသကြည့်နေမိသည် ။ တမ်းတဘာလုပ်ရမလဲ။ မုန့်မပါ ဘဲ အိမ်ပြန်သွားရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေပြီးဖြစ်သော တမ်းတ ငိုငံ တွေသွားလေ၏။ နောက်ထပ် မုန့်သွားတောင်းလို့ လည်း မဖြစ်တော့ပြီ။

"အားနာလိုက်တာ တမ်းတရယ်"

"ရပါတယ်"

ဝင်တိုက်မိသူက တစ်ယောက်၊ တောင်းပန်နေသူက တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ။ တောင်းပန်သူက တမ်းတတို့ ရွာထဲက သူဌေးသမီးလေး "မြတ်ပန်းနွယ်"။ ။

"ဟို ... ချိုင့်ပေးနော် တမ်းတ၊ ငါ မုန့်အစားပြန်ထည့်ပေးပါမယ်"

"နေပါစေတော့ မြတ်ပန်းရယ်"

"မဟုတ်တာ တမ်းတရဲ့ ။ ဒီမုန့်တွေမပါရင် နင် အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ရမယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်"

တမ်းတ အားနာသော်လည်း လက်ကမ်းလာသော မြတ်ပန်းနွယ်၏ လက်ထဲသို့ ချိုင့်လေးကိုထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီး ခေါင်းခါနေရင် အိမ်ပြန်အရောက် ခေါင်းနောက်အောင် အဆူအရိုက်ခံရမှာပင်။ မြတ်ပန်းနွယ် ကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေတော့ ...

"နာမည်က တမ်းတနော်"

ခုမှ သတိထားမိကာ အသံရှင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဗီဒီယိုတွေထဲက မင်းသမီးလို ဝတ်စားထားသော ကောင်မလှလှလေး။ တမ်းတ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတဲ့ ရင်တွေ ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားရ၏။

"ဟိတ် ... မေးနေတယ်လေ"

"ဪ ... အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်"

"တို့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်"

"ဗျာ"

"စောစောက သူနဲ့ ဝင်တိုက်မိတာ တို့ လေ"

"ဟုတ်လား ... ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့ တိုက်မိမှန်း မသိလိုက်ဘူး ..."

ခင်ဗျာ့"

"ခု သိသွားပြီလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မိန်းမချောလေးက ပြုံးရယ်ကာ ...

"တို့ သူ့ကို ခင်လို့ ရမလား"

တမ်းတ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ တော့ မသိ။ ခုခေတ် ဝတ်နေကြတဲ့ ခူးကျဘောင်းဘီလေးကို ဝတ်၍ ရင်ခံနှင့်ဇာအင်္ကျီနှစ်ထပ်ပုံစံလေး ဝတ်ထားပြီး ဖြူနေသော သူမပုံစံလေးက အလွန်ချစ်စရာကောင်းနေသဖြင့် တမ်းတလည်း သူမလေးကို ခင်ချင်သွားမိသည် ထင်ပါရဲ့ ။

"ဘာလဲ ... မခင်နိုင်ဘူးလား"

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ပါ ခင်လို့ ရပါတယ်။ ခင်မင်မှုဆိုတာ တွန့်တိုစရာမှ မဟုတ်တာ"

"တမ်းတက အရမ်းခင်ဖို့ ကောင်းတာပဲ"

"ခင်ဗျားလည်း ခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်"

"ဟာ ... အဲလိုကြီးမပြောနဲ့ လေ"

"ဘာလို့ လဲဗျ"

တမ်းတ မအူမလည်ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ တမ်းတ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဟိုငုံကြည့် ဒီငုံကြည့် ကြည့်နေမိတော့

...

"ရိုးလိုက်တာ တမ်းတရယ်"

"....."

"တမ်းတ ... အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

သူမ အမေးကြောင့်ထင်ပါ၏။ တမ်းတ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းက သူမရှေ့တွင် ဝဲကျလာကာ ...

"ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... အိမ်ထောင်စုစာရင်းကောက်မလို့ လားဟင်"

"မေးတာပဲဖြေပါ"

"ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၀) ရက်နေ့မှ ပြည့်မှာ ။ ကဲ ... သိပြီလား"

"ဒါဆို တို့ ထက်ကြီးတာပေါ့။ တို့ က ဒီနေ့ဆို ဆယ့်ခွန်ပြည့်ပြီလေ။ ဝါဆိုလ ပြည့်နေ့မှာ မွေးတာ။ ဒါကြောင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့တိုင်း ဒီကျောင်းမှာ လာ လာပြီးအလှူလုပ်တာ။ ဒီကျောင်းကဆရာတော်က တို့ ဘကြီးပေါ့။ မေမေရဲ့ အစ်ကို အကြီးဆုံး"

"ဪ ... သိပြီ သိပြီ။ နှစ်တိုင်း ပါ ပါလာတာ အလှူရှင်ရဲ့ သမီးဆိုတာ ... ဟို ... ဂါဝန်ဖားဖားလေးဝတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့က စကားဝါပွင့်တွေကို ခူးနေတာတွေတာ ခင်ဗျားလား"

"ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားနဲ့ မပြောပါနဲ့ ။ စောစောက ရယ်တာ။ အဲဒီခင်ဗျားဆိုတာကြီးကို"

"ဗျာ"

"ဗျာမနေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နင်နဲ့ ငါပဲ ပြော။ တမ်းတက ဝသန်ထက် ကြီးတာကို"

"ဝသန်"

"ဟုတ်တယ်လေ ... တို့ နာမည်က ဝသန်မိုးပဲဟာ"

တမ်းတ ဒီနာမည်လေးကို သဘောကျသွားသလိုရှိပြီး ...

"ဟုတ်ပြီလေ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားနာမည်ကို စောစောက မသိလို့ "

"လာပြန်ပြီလား ဒီခင်ဗျားကြီး"

"ဘွာတေး ... ဘွာတေး"

"တမ်းတရေ ရပြီဟေ့"

မြတ်ပန်းနွယ် ပြန်ရောက်လာတော့ သူမလက်ထဲက ချိုင့်ကို
လက်ပြောင်းယူလိုက်ရင်း ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြတ်ပန်းရယ်"

"ဝသန်ကိုရော ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား။ အလှူရှင်က ဝသန်လေ"

"တင်ပါတယ်ဗျာ ... နှစ်ယောက်စလုံးပါပဲ"

"နင်စားပြီးပြီလား တမ်းတ၊ မုန့်စားသွားဦးလေ"

"မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ ငါ လယ်ထဲဆင်းရဦးမှာ ဟ၊ သွားမယ်နော်။
ဝသန် ... ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဝေါ ဝေါ ဝေါ"

တမ်းတသွားတော့မယ်ဆိုကာမှ မိုးက အငြိုးကြီးစွာ တဝေါဝေါ သွန်
ချလေတော့သည် ။

"ဟဲ့ ... တမ်းတ ... ဆောင်းစရာ မပါဘူးလား"

"ရပါတယ် ... မိုးက ငါ့ဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော်ပဲဟာ"

"အံ့မယ်"

တမ်းတ မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ မိုးက ငါ့ဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော်တဲ့။ တမ်းတက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ဆောင်ကြဉ်းသွားသော်လည်း ဝသန်က အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို နှလုံးသွင်း၍ နှလုံးသားလေး လှိုက်ခုန်ပူဇွန်းသွားခဲ့ရသည် ပေါ့။

တမ်းတ ...

သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်လေး။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက နီထွေးနေပြီး နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးမွေးကောင်းကောင်း နဲ့ ။ မျက်လုံးလေးတွေက ရွန်းလဲ့တောက်ပနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရီဝေဝေပုံစံမျိုးလေးနဲ့ တစ်မျိုးဆွဲဆောင်အား ကောင်းနေသည် လေ။ နံချာနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး မြို့ကောင်လေးတွေဝတ်တဲ့ စတိုင်လ်နဲ့ အစားထိုးမြင်ယောင်ကြည့်လိုက်တော့ တမ်းတက အလွန်ချောမောသော ကောင်လေး ဖြစ်လာသည် ။ အဟင်း ကိုရီးယားမင်းသားတွေချောတာ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ တို့ မြန်မာတွေမှာ လည်း ကိုရီးယား မင်းသားတွေထက် ချောတဲ့ တမ်းတလိုရုပ်မျိုးတွေ ရှိနေတာပဲ။

"ဝသန်"

"ဟင်"

"တော်ပါသေးရဲ့ ... ငါက နင် အသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လားလို့ "

မြတ်ပန်းပြောတော့ ဝသန်က ရယ်လေသည်။ မြတ်ပန်းနှင့် ဝသန်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဝသန်တို့ က တောကိုလာလိုက်၊ မြတ်ပန်းတို့ က ရန်ကုန်ကို သွားလည်လိုက်နှင့် အလွန်ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ် လာပြီး ပြောမနာ ဆိုမနာတွေလေ။

"တမ်းတက ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်"

"အံ့မယ် ... ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောပါ"

"ဟ ... တည့်တည့်ကြီးပါလား"

"တမ်းတက သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာ ဝသန်ရဲ့ ။ သူ့အမေရှိတုန်းက ဆို ကျောင်းပဲတက်ရတာ။ ဒေါ်လေးယဉ်က သူ့သားကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်လို့ ဘာအလုပ်မှ မခိုင်းဘူး။ စာကိုပဲ ကြိုးစား ခိုင်းတာ၊ ခုတော့ဟာ"

"ခု ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် မြတ်ပန်း"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ဝသန်ရယ်၊ ဒေါ်လေးယဉ်ဆုံးပြီး ရှစ်လပဲကြာတယ် သူ့အဖေက နောက်မိန်းမယူတာ၊ သူ့ခမျာ ပညာရေးကောင်းရဲ့ သားနဲ့ ကျောင်းဆက်မတက်ရဘူး။ မိထွေးနဲ့ မိထွေးကပါတဲ့ သားတွေ ခိုင်းသမျှ ရာသီမရှောင်တမ်း လုပ်နေရတာ။ ဒီကြားထဲ မလုပ်ရင် အရိုက်အနှက်ခံ ရသေးတယ်။ ခုတောင် ကြည့်ပါလား၊ တစ်ယောက်ယောက် ခိုင်းလိုက် လို့ ကျောင်းမှာ မုန့်လာတောင်းရတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ... လူပျိုလေးတန် မဲ့ သူ ဒီလို ဘယ်လုပ်မလဲ၊ ရှက်မှာ ပေါ့"

ကြားရသည့်စကား နားဝမှာ မချမ်းသာလိုက်တာ။ အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးတဲ့ ။ သူ့ဘဝက ရေတစ်ပေါက်မျှမရှိအောင် ခြောက်သွေ့နေသတဲ့ လား။

ဪ ... တမ်းတရယ်။

***

အခန်း (၃)

ဝသန် ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးမောကြည့်ရင်း စိတ်က ဘာကို
မှ အာရုံမကျဘဲ သတိရမိသွားတာသည် တမ်းတကိုပါ။ ဒီအရွယ်က သစ်
ရွက်ကြွေရင်တောင် ရင်ခုန်တဲ့ အရွယ်တဲ့ ။ လှလှပပမြင်ရင် လိုချင်တပ်
မက်ကြသည့်စိတ်အတိုင်း။

သတိရလိုက်တာ တမ်းတရယ်။

နင့်ရဲ့ ရီဝေဝေ မျက်လုံးလေးတွေကို မေ့လို့ မရ။ နင့်ဘဝအကြောင်း
တွေ မြတ်ပန်းပြောပြလို့ သိလိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ နင့်
ကိုငါ သနားမိတယ် တမ်းတ။ စတွေ့တဲ့ နေ့က ကိုယ်က ဝင်တိုက်မိတာ
မို့ ဘာရယ်မဟုတ် အားနာလို့ စကားတွေပြောရင်း စိတ်ထဲမှာ ခင်မင်မိ
သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ သူနဲ့ ထပ်တွေ့ဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာတယ်
နော်။

တမ်းတက မြတ်ပန်းတို့ အိမ်မှာ နွားလာငှားရင်း ဝသန်နဲ့ စကားတွေ
ထပ်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြ ပြန်တယ်။ တမ်းတဆိုတဲ့ ကောင်ချောလေးနဲ့
စကားပြောရင်း ဝသန် ရင်တွေခုန်တတ်ခဲ့သည် လေ။ နင်နဲ့ စတွေ့တဲ့ ဝါ
ဆိုလပြည့် မိုးတွေရွာနေတာကို ငါမေ့လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး တမ်းတ

ရင်ထဲမှာ

အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ ရှိနေမှာ ပါ။

"ဝသန်"

"....."

"ဝသန်"

"ဟင် ... ဪ ... မြတ်ပန်း"

"တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေပြုံးနေတာလဲဟ"

ဝသန် မလုံမလဲပြုံးရင်း မျက်လုံးတွေက စောစောက သူကြည့်နေသောနေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားလေ၏။ မိုးတိတ်ပြီးစမို့ သစ်ရွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ မိုးရေစက်တွေက ခိုတွဲနေဆဲပါ။ အချို့က အောက်သို့ လျှော့ခနဲ ပြုတ်ကျပြီး အချို့ကတော့ သစ်ရွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ တင်ကျန်နေဆဲပေါ့။

"ဟောဟိုက သစ်ရွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိုးရေစက်ကလေးတွေလို ငါသာ နင်တို့ ရွာမှာ ခိုတွယ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ သိလား ... မြတ်ပန်း"

"တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား"

"ငါ တကယ်ပြောတာ မြတ်ပန်းရဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါ နင်တို့ ရွာကနေ မပြန်ချင်တော့ဘူးဟာ"

"နင် တို့ ရွာမှာ နေရတာ ပျော်သွားပြီလား ဝသန်"

ဝသန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူမက ဟန်တွေ ပန်တွေထုပ်ပြီး ညာမှ မညာတတ်ပဲလေ။

"ထူးဆန်းတယ်နော်"

"ဘာကိုလဲ မြတ်ပန်း"

"အရင်နှစ်တွေကဆို နင် ဒီလိုမှ မဟုတ်တာ။ အလှူပြီးတာနဲ့ ပြန်မယ် တကဲကဲနဲ့ လေ။ ကျောင်းတက်ရဦးမှာ ဘာညာနဲ့ တစ်ရက်ကလေး တောင် တားလို့ မရဘဲနဲ့ "

"ဒါလား"

"အင်း"

ဝသန်ဆင်ခြေပေးဖို့ အပြေးအလွှားစဉ်းစားပြီးနောက် ...

"အဲဒီတုန်းက တကယ်ပြန်တာနဲ့ ကျောင်းတက်ရမှာ မို့လို့ ပါဟ။ အခုက နေလို့ ရပါသေးတယ်၊ အေးဆေးပဲလေ၊ ငါကအကောင်းပြောတာကို"

"လာခွီးမနေနဲ့ ... နင့်စိတ်ကို ငါမသိရင်ခက်မယ် ဝသန်၊ ငါ သိတာပေါ့၊ နင် တမ်းတနဲ့ တွေ့ကတည်းက အချိုးပြောင်းနေတာ"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ"

မျက်စောင်းထိုးရင်း မြတ်ပန်းက ဝသန်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ ပြီး ဝသန်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

"ပါးစပ်က လိမ်လို့ ရပေမယ့် မျက်လုံးတွေက အမှန်တရားကို ဖော်ညွှန်းနေတယ် ဝသန်ရဲ့ ။ သူတို့ က ပြောတယ်၊ နင့်စကားတွေကို မယုံနဲ့

ညာနေတာတဲ့ "

"ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်၊ မျက်လုံးကပဲ စကားပြောရတယ်လို့ "

မြတ်ပန်းက သရော်သလို ရယ်လိုက်ကာ ...

"ဒီမှာ ဝသန် "

"ဟင် "

"မျက်ဝန်းဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ တံခါးပေါက်တဲ့ ။ နင် တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ လာထိုင်နေ ကတည်းက ဘာဆိုတာ သိပြီးသားပဲ "

"ပြောပါဦး "

"ကြားချင်တယ်ပေါ့ "

"နင်ကလည်း ဟာ အိမ်ထဲမှာ နေရတာပျင်းလို့ နင်တို့ တောသဘာဝ တောအလှကို ခံစားကြည့်နေတာ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးစမ်းပါ "

"ဟုတ်လား "

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် "

"ဟော ... ဟိုမှာ တမ်းတပါလား "

"ဟင် "

တမ်းတဆိုသောနာမည်ကို ကြားလိုက်တာနှင့် ဝသန် ခေါင်းလေး လည်ကာ လမ်းမဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဘယ်မှာ များ လဲလို့ မျက်လုံးလေးတွေက ပြေးလွှားရှာဖွေကြည့်မိတော့ မြတ်ပန်းက လက်ခုပ်လေးတီးပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်လေလျှင် ...

"နင်က ဘာရယ်တာလဲ "

"ဘာရယ်ရမှာ လဲ ... နင့်ကို သဘောကျလို့ လေ။ အဲဒါပဲ ဝသန်ရဲ့ ၊
တမ်းတဆိုတာနဲ့ နင် အမူအရာပျက်ပြီး ခေါင်းက ချာခနဲဖြစ်သွားတာ
လေ။ ငါ တရားခံဖမ်းတာ မမိုက်ဘူးလား၊ ပြော ... ဘာဆက်ညာဦးမလဲ
"

ဝသန် မျက်နှာလေး ရှက်ရဲ ရဲသွားပြီး ...

"မြတ်ပန်းစုတ်"

"ဟဲ ... ဟဲ"

"ကဲ ဟာ ... ကဲဟာ"

ဝသန်က မြတ်ပန်းပခုံးကို ထုလေသည် ။ မြတ်ပန်းက လက်ကာရင်း
ထပြေးလေတော့ ပြေးရင်းလွှားရင်း မြတ်ပန်း သရက်ပင်အောက်သို့
ရောက်တော့ ဝသန်ကို လှည့်ကြည့်လေလျှင် ဝသန်က မောနေဟန်နှင့် ရ
င်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်ဖိ၍ မျက်စိမှိတ်ထားလေတော့ ...

"ဟင်း ... မြို့သူတွေများ နော် ဒီလောက်ကလေး ပြေးလိုက်ရတာကို
မောနေတယ်။ ကျုပ်တို့ တောသူတွေများ စပါးတစ်တင်းခွဲ၊ နှစ်တင်းကိုရွ
က်ပြီး တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ကို ပတ်လို့ ရတယ် ... သိလား"

"အံ့မယ် ... မြို့သူတွေလည်း အထင်မသေးပါနဲ့ နော်။ အားလုံးက
ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာကြတာပဲဟာ"

"ဟုတ်ရဲ့ လား"

"စမ်းကြည့်လေ"

"ဒါဆို ... တမ်းတ ရှိနေနိုင်တဲ့ နေရာကို လိုက်ပို့မယ်။ နောက်က လို
က်ခဲ့"

ဝသန်မျက်နှာလေးသည် လေပြေလေညှင်းတို့ သယ်ဆောင်သွားသည့် ပန်းဝတ်မှုန်လေးနှယ်။

မြူးကြွသွက်လက်စွာ မြတ်ပန်းဆီသို့ ပြေးသွားလျက် ...

"တကယ်နော်"

"အင်း"

ဝသန်က လက်ကလေး ကမ်းပေး မြတ်ပန်းက ဝသန်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၊ ခိုင်မြဲသော လက်တွဲခြင်းနှင့် ခြံဝန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့ကြလေတော့ပြီ။

***